

Identiteettiä etsimässä

Lääkäriksi kasvaminen ottaa oman aikansa, toisilla enemmän ja toisilla vähemmän. Oman ammatti-identiteettini rakentuminen on kestänyt kauan. Olen aina ollut erittäin hyvä unohtamaan asioita, joskus tuntuu että ilman alkoholin vaikutustakin pelkkä viikonloppu riittää totaaliseen muistin pyyhkiytymiseen: maanantaiamuna kohti sairaalaa ajaessa yritän muistella kuka olen ja mitä olen menossa tekemään. Tiedänkö sitä? Kuka minä olen? Mistä minä tulen? Milloin solmittiin Pähkinäsaaren rauha? Päivystyspuhelimien kimeään ääneen herätessä ei aina heti muistu mieleen näihin kysymyksiin vastauksia. ”Haloo... joo, täällä anestesiapäivystäjä”. Työtehtävätkin saattavat yön hämärinä hetkinä tuntua vain etäisesti tutuilta, kuin toisessa elämässä joskus opituilta asioilta.

Välillä sitä säikähtää itsekin kun kirjoittaa päiväkodin kaavakkeeseen ammattinsa. Olenko riittävän hyvä olemaan oikea anestesia lääkäri? Eikö oikealla lääkäriällä ole enemmän auktoriteettia ja perusolemuksena jonkinlainen sisäinen virheettömyys? Oikealla lääkäriällä ei ole henkilökohtaisia ongelmia, hänhän on syntynyt ratkaisemaan toisten, epäonnistuneempien yksilöiden ongelmia. Hän on Lääkäri, niin työ kuin vapaa-ajallakin.

Ihminen rakentaa identiteettiään pitkälti kanssaihmissen palautteiden perusteella. Tässä

kolme esimerkkiä edeltävältä viikolta:

Kandidaatti (luokitellaan innostuneeksi, sankari-identiteetin vahvistuminen):

– Ai sä erikoistut anestesia lääkäriksi, mäkin oon vähän miettiny sitä alaa, oon kiinnostunut etenkin tosta Medi-Helistä. Ooksä ollu siellä? Ooksä ollu ambulanssissa? Miten anestesia lääkäriksi pääsee?

Naapuri (luokitellaan epäileväksi, pätkätyöläis/opiskelija -identiteetti):

– Mitäs sä teet nykyään? Ai nukutuslääkäri. Onko sulla virka? Siis ei eläkevirkaa? (mahtaako han pystyä maksamaan asuntolainojaan..)

Tytär (luokitellaan täydellisen piittaamattomaksi koko touhusta, ammatti-identiteetin tarpeettomuus): Miks JUST SUN on muka pakko mennä sinne sairaalaan? Onhan siellä tosi paljon muitakin lääkäreitä, eikö ne voi hoitaa ne potilaat?

Identiteetin etsintään tulisi päätyä identiteetin saavuttamiseen, joskaan tässäkin asiassa ei koskaan päästä täydellisyyteen, vaan identiteetti kehittyy ja muokkautuu jatkuvasti. Toivoa siis on, jopa minunlaisillani, jotka eivät aina edes itse jaksu uskoa olevansa terveydenhuollon ammattilaisia. Kun potilas toimenpiteen jälkeen kiittää hyvästä hoidosta ja saamastaan avusta, voi ainakin hetkellisesti kokea tekevänsä juuri sitä työtä mitä haluaa ja osaa tehdä! ■